

1941-1945

**“ОДНЕ ДИТИНСТВО –
РІЗНІ ДОЛІ”**

Маляр Михайло Федорович
Народився в селі Вороне,
Маньківського району,
Черкаської області 5 січня
1942 року. Мати –
працювала вчителем в
початковій школі. Батько –
офіцер-майор, тому сім'я
об'їздила весь Кавказ та
Середню Азію. Має
старшу сестру.

“Під час війни я був дуже маленьким, тому не пам’ятаю подій цих років. Але з розповідей своїх батьків добре зрозумів, якого лиха накоїла ця війна. З нашого села багато добровольців та воєнних відправляли на фронт, забирали молодь до Німеччини.”

“Із розповідей матері пам’ятаю, як одного разу у хату увірвались німці. Вони шукали партизанів, бо в них наготові були пістолети, дула дивились на нас. Один з них, волав «Партизан, руском». Потім почали перевіряти документи. І раптом один із них ткнув сестрі в груди пістолет та зареготав. Мати скам’яніла, а він продовжував заливатися сміхом. Другий німець відвів його, почав заспокоювати матір. А потім дістав фотографію. З неї дивилася дівчинка, приблизного віку моєї сестри. Напевно, вона нагадала німцеві, що в нього теж є така донька. У всякому разі німці пішли. Мати ще довго, не могла отямитися і повірити що ми залишилися живі.”

«Сестра розповідала, як тяжко жилося, нічого було їсти, тому що, німці забирали все. І одного разу, напали на матір, але їй вдалося втекти, потім вони прийшли по неї до нашої хати. Вона сховалася за піч, та накидала на себе купу речей, щоб не було видно. Німці хотіли підкупити Аллу (сестру), давали шоколадку, за те щоб вона розповіла де мати. Але вона хоч і була дуже маленькою, їй на той час було 5 років, все одно не розповіла нічого, і вони покинули наш дім»

“Хоча я був маленьким, але в моїй голові відклалася ця подія, коли в 1945 році батько служив в Батумі, прикривав від нападу Турції, і раптом по всьому воєнному городку почалася стрільба, це була перемога над Германією. Всі раділи, я це запам’ятав дуже добре.”

“Після демобілізації наша сім’я переїхала в Сватівський район, село Хомівку. В 1959 році я закінчив Сватівську школу №7 (10 класів) і почав працювати в училищі токарем. Потім ще закінчив курси трактористів. Працював трактористом в совхозі «Учбовий». 1962 р. вступив до Харківського індустріально-педагогічного технікуму. Під час навчання в технікумі відвідував танцювальний гурток. За 4 роки вивчив і вмів танцювати 13 різних танців. З 1966 року почав працювати в училищі викладачем. Був керівником танцювального гуртка та гуртка художньої творчості (малювання, різьба по дереву, аплікації, вижигання). Експонати неодноразово експонувались на обласних виставках та в Києві.”

Маю посвідчення «Дитина війни».
Нагороджений двома медалями: «Ветеран
труда» та «За доблестный труд»

Моя зустріч з Михайлом Федоровичем запам'ятається мені надовго. Я багато чого дізналася, мене дуже вразили його розповіді про війні роки. Моє ставлення до війни та до людей котрі її пережили дуже змінилося. Про події війни ми знаємо тільки з книжок та кінофільмів, а розповіді живої людини, змушують замислитися над тим, що найголовніше у людини – її життя. Що щасливе дитинство - це мир, це сім'я, любов близьких людей, навчання.

Ми живимо в мирній країні, вільно спілкуємося рідною мовою, маємо право займатися улюбленими справами, маємо право на освіту. І ніколи не задумуємося якою ціною здобуто для нас цей мир.

Сватівська ЗОШ І-ІІІ ст. №1

**Роботу виконала
вчитель історії та правознавства
Зайцева**

**Наталія Володимирівна
Героєм презентації є:
Маляр Михайло Федорович
5.01.1942 року народження**